

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123345552
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6123345552.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobcu: A. B. C., C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: F. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. K. XX, XXX XX D., zastúpená: H. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. K. XX, XXX XX D., o zaplatenie 1.972.46 EUR s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19Csp/102/2023 – 139 zo dňa 31.10.2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 19Csp/102/2023-174 zo dňa 14.03.2025, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.
- II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Keďže súd prvej inštancie v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku uviedol nesprávnu adresu sídla žalobcu a jeho právneho zástupcu a rovnako opomenul uviesť zástupcu žalovanej, podľa § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vydal dňa 14.03.2025 opravné uznesenie, v ktorom opravil chyby v písaní, počítaní ako aj iné zřejmé nesprávnosti.

3. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 39, § 53 ods. 9, § 517, § 524 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 369, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády“); § 1 ods. 2 a 6, § 2, § 7 ods. 1, § 9, § 11, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ a „zákon o spotrebiteľských úveroch“); § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

4. Zo zisteného skutkového stavu súdu prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu spoločnosť L. E. C., M., sa s účinnosťou od 1. októbra 2021 zlúčila so spoločnosťou G. L. E., M.. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX uzavretej medzi postupcom a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej majúcu základ v Zmluve č. XXXX XXXX XXH. N. J. XX.XX.XXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov

(ďalej len „VOP“). Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru vo výške 3 547,00 EUR. Žalovaná napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ju postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa Zmluvy. Následne postupca podaním zo dňa 07.12.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 2 314,74 EUR, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1 972,46 EUR, z riadneho úroku vo výške 328,99 EUR, z úroku z omeškania vo výške 13,29 EUR.

5. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Vzťahujú sa na ňu ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. Napriek Výzve súdu žalobca nijako nepreukázal dostatočným spôsobom, že jeho právny predchodca - veriteľ naplnil podmienky zákona č. 129 /2010 Z. z. v tom smere, že by bol s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. Zo žiadnych dokumentov doručených súdu nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu akýmkoľvek spôsobom skúmal, zisťoval, či overoval príjem žalovanej, a to ani len dopytom do Sociálnej poisťovne. Zároveň neoveroval ani jej ďalšie reálne záväzky (mimo splácaných úverov), či ďalšie výdavky na život. Z tohto dôvodu je potrebné konštatovať, že pre hrubé porušenie povinností veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., je predmetná zmluva bezúročná a bez poplatkov a zároveň právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu je tak neplatným právnym úkonom s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň z toho vyplýva aj nevyhnutný záver, že neboli naplnené podmienky § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch pre postúpenie pohľadávky na žalobcu, nakoľko v čase postúpenia nebola pohľadávka po konečnom termíne splatnosti (tá mala nastať až 08.07.2024) a nestala sa splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Samotné postúpenie pohľadávky preto súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z G. L. E., M. na žalobcu, žalobcom uplatňované právo na zaplatenie sumy 1 972,46 EUR s príslušenstvom voči žalovanej zo zmluvy o úvere nesvedčí žalobcovi. Žalobca teda nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto právnom spore. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže jej žiadne trovy v konaní nevznikli. Zároveň konštatoval, že neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V súvislosti s neprávny právny posúdením veci žalobca namietal, že súd vôbec nevzal do úvahy jeho podanie zo dňa 06.09.2023, v ktorom detailne uviedol spôsob skúmania bonity a výpočet disponibilného zostatku žalovanej, k čomu predložil dôkazy. S tými sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal, a preto žalobca vyslovil názor, že rozhodnutie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu. Uviedol, že v rámci kontrakčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri skúmaní bonity žalovanej boli brané do úvahy všetky dostupné informácie nielen zo strany žalovanej, ale tiež údaje zo spoločného bankového, resp. úverového registra, pričom výsledkom posúdenia bol jednoznačne záver o jej platobnej spôsobilosti. Súd prvej inštancie nezaujal žiadny právny názor, ako tieto dôkazy vyhodnotil a aký vplyv mali na posúdenie potencionálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V tejto súvislosti žalobca dodal, že takto nedokáže relevantne argumentovať, keďže súd žiadne hodnotenie dôkazov samostatne, ani vo vzájomnej súvislosti nevykonával, čím sa rozhodnutie stáva nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Žalobca v odvolaní trval na tom, že bonita žalovanej bola v procese schvaľovania a poskytnutia úveru hodnotená v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a postupca, ktorý úver poskytoval, mal dostatok informácií na to, aby žalovanej mohol úver poskytnúť.

8. Na základe toho žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania v sume 182,08 EUR.

9. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná uviedla, že rozsudok považuje za vecne správny a odvolanie za neopodstatnené. Súd podľa nej vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 191 a nasl. CSP, pričom na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, čo náležite odôvodnil. Žalovaná poukázala na to, že v rámci posudzovania bonity spotrebiteľa bral pôvodný veriteľ do úvahy len príjem ňou uvedený bez ďalšieho overovania. Súd nezaložil svoje rozhodnutie na nesplnení povinnosti veriteľa pre absenciu výpisu z úverového registra, ale na neoverení príjmu spotrebiteľa. Bez overenia príjmu spotrebiteľa je potom výstup zo SRBI len jedným zo zdrojov informácií, preto takéto skúmanie bonity je len formalistické. Žalovaná tiež uviedla, že súd svoje rozhodnutie nepostavil na fakte, že by veriteľ nedostatočne preskúmal výdavky spotrebiteľa, ale na skutočnosti, že absentuje skúmanie príjmu spotrebiteľa. V kontexte námietok žalobcu žalovaná uviedla, že aj v prípade, ak by súd dospel k záveru o menšej intenzite porušenia povinnosti, teda len s následkom nemožnosti požadovať predčasné splatenie úveru, napadnuté rozhodnutie by bolo vecne správne, nakoľko žalobca v spore je postupníkom, ktorý svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky. Keďže právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je tak neplatným právnym úkonom, pretože splatnosť úveru mala nastať až 08.07.2024.

10. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu jeho neúspechu v odvolacom konaní.

11. Ďalšie vyjadrenia neboli do odvolacieho konania predložené.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo v súlade s § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. Súd prvej inštancie správne právne posúdil zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ako spotrebiteľský a správne na daný zmluvný vzťah aplikoval právnu úpravu o ochrane spotrebiteľa podľa Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Súd sú povinné v konaniach v spotrebiteľských veciach prihliadať bez ohľadu na námietky strán sporu na okolnosti, ktoré by spôsobovali porušenie práv spotrebiteľa dodávateľom. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-679/18 platí, že čl. 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady

208/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve.

17. Žalovaná v priebehu konania namietala, že veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pretože dostatočne neskúmal jej bonitu, keďže neoveril jej príjem a peňažné záväzky znižujúce jej príjem. Okrem toho súd prvej inštancie bol v spotrebiteľskom spore s ochranou slabšej strany v zmysle vyššie označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ povinný skúmať ex offo splnenie povinnosti veriteľa spočívajúcu v preverení bonity spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

19. Hodnotenie bonity určitého bankového klienta je výsledkom úverovej analýzy, ktorá je súčasťou úverového procesu. Po fáze žiadosti o úver nasleduje fáza skúšky úverovej spôsobilosti žiadateľa (analýza úverovej schopnosti), v rámci ktorej sa analyzujú tri hlavné oblasti: právne pomery žiadateľa, osobná dôveryhodnosť žiadateľa a jeho hospodárska a finančná situácia. U individuálnych žiadateľoch banka posudzuje osobné údaje ako vek, pohlavie, vzdelanie, profesiu, rodinný stav a tiež trvalé príjmy a pravidelné výdaje žiadateľa, či celej domácnosti. Banka skúma tiež žiadateľovu úverovú históriu a platobnú morálku. Jedným zo zdrojov (nie jediným) týchto informácií je Spoločný register bankových informácií (SRBI), ktorý zhromažďuje informácie o úveroch a dlžníkoch z podnikateľskej sféry od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiacich na Slovensku.

20. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci. Žalobca nepreukázal, aby pôvodný veriteľ s náležitou odbornou starostlivosťou skúmal bonitu spotrebiteľa v zmysle overenia žalovanou uvádzaného príjmu. Spotrebiteľ je síce povinný uvádzať pravdivé údaje, čo však nezbavuje dodávateľa povinnosti preveriť tieto údaje. V tejto súvislosti žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho podaním zo dňa 06.09.2023, v ktorom sa vyjadril k otázke skúmania bonity. Odvolací súd sa s touto námietkou nestotožňuje, keďže súd prvej inštancie správne skutkovo uzavrel, že pôvodný veriteľ neoveril príjem žalovanej, čo mohol urobiť dopytom do Sociálnej poisťovne, resp. predloženými výplatnými lístkami a podobne. Z tohto pohľadu potom tvrdenia žalobcu bez preukázania tvrdených skutočností nemajú dostatočnú relevanciu pre zvrátenie záverov súdu prvej inštancie o porušení povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec) [napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/58/2020 zo dňa 26.01.2021].

22. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že pôvodný veriteľ overil finančné záväzky žalovanej nahliadnutím do registra poskytujúceho obraz o daných skutočnostiach. K týmto tvrdeniam predložil aj súvisiace dôkazy. Žalobca však súdu nepredložil dôkaz o preverení príjmu žalovanej. V naznačených súvislostiach vychádzal len z ňou uvádzaného príjmu. Tieto zistenia svedčia o jednoznačnom porušení povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Žalobca súčasne namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu nesplnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona.

24. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

25. Keďže pôvodný veriteľ pred poskytnutím spotrebiteľského úveru mal k dispozícii len overené informácie o finančných záväzkoch žalovanej bez toho, aby overil príjem žalovanej, nepostupoval s odbornou starostlivosťou. V zhode s názorom súdu prvej inštancie je aj odvolací súd toho názoru, že veriteľ dôsledne neoveril príjem žalovanej a taktiež dostatočne neanalyzoval domáci rozpočet v kontexte jej životných výdavkov. Inými slovami žalobca nepreukázal, že pri overovaní bonity žalovanej jeho právny predchodca mal k dispozícii dostatočné údaje o príjmoch spotrebiteľa, resp. o jej životných výdavkoch (mimo finančných záväzkov). Dôsledkom podcenenia skúmania bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý porušil povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. V zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch skutočnosť, že veriteľ nespĺnil požadovanú povinnosť, znamená, že veriteľ nemohol žiadať jednorazové splatenie úveru. Hrubým porušením povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona je posudzovanie bonity spotrebiteľa bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy.

26. Postup právneho predchodcu žalobcu je preto potrebné v konkrétnych okolnostiach hodnotiť podľa ustanovenia § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch ako nekonanie s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. S nesplnením tejto povinnosti zákon spája účinky v podobe zániku oprávnenia veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Dôsledkom toho je potom aj absolútna neplatnosť právneho úkonu – vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, pretože tento úkon odporuje zákonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko veriteľ využil svoje právo na zosplatenie pohľadávky v rozpore so zákonom, je vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 07.12.2021 neplatné.

27. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že medzi stranami bol dohodnutý termín konečnej splatnosti úveru k 08.07.2024. Vzhľadom na neplatné zosplatenie úveru, ako aj s poukazom na to, že v čase postúpenia pohľadávky k 12.09.2022, nebola pohľadávka splatná ani podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je za použitia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné uzavrieť, že postúpenie pohľadávky pre rozpor so zákonom nebolo platné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Tým nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, a preto súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, keď žalobu zamietol.

28. Z tohto pohľadu nie je až také významné, že súd prvej inštancie vyhodnotil nesplnenie povinnosti veriteľa aj ako hrubé porušenie povinnosti, z čoho vyplýva právny dôsledok v podobe bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Na tomto mieste však odvolací súd zdôrazňuje, že aktuálna rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove (napr. rozsudok sp. zn. 18CoCsp/24/2023 zo dňa 19.12.2023) sa voči splneniu povinnosti veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa stavia kritickejšie, keď už za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje aj neúplne zisťovanie jedného z kritérií podľa § 11 ods. 2 tretia veta citovaného zákona. V prejednávanej veci súd neúplne zisťoval hľadisko príjmu spotrebiteľa, pretože sa uspokojil len s tvrdeniami žalovanej o výške jej príjmu. Výšku tohto príjmu nemal pôvodný veriteľ dostatočne overenú a preukázanú. Preto aj záver súdu prvej inštancie o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je udržateľný.

29. Zároveň je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil, čoho dôkazom sú dôvody obsiahnuté v bodoch 41. až 44. napadnutého rozsudku. Závery súdu prvej inštancie v označených bodoch spĺňajú požiadavky formálnej logiky, sú vyjadrené určito a zrozumiteľne.

Preto ani námietka žalobcu o tom, že pre nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nie je dôvodná.

30. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá na náhradu trov konania právo, keďže na základe ním podaného odvolania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Úspešnej žalovanej žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).